

Hoofdstuk 1

MAANDAG

Iets klopte er niet: de zomervakantie was nog maar net begonnen en het was thuis al chaos. Pap en mam fladderden als opgejaagde kippen het huis rond. ‘Heb je de paspoorten, schat?’ riep mam naar pap terwijl ze de trap af rende. Ze struikelde bijna over de rugbyschoenen van Hugo. Haar lange rok, die ze ook droeg als ze een concert gaf, wapperde wild. Paspoorten? Vreemd. Ik stond beneden in de gang en stopte mijn laatste spullen in mijn tas. Ik keek de woonkamer in. Daar zat Hugo achter de playstation. Hij wipte gamend heen en weer, alsof hij jeukpoeder in zijn broek had. Dat wiebelen doet hij altijd. Pap moest de stoel laatst alwéér in elkaar schroeven.

Opeens vloog mam de kamer in. Ze riep: ‘Hugo, heb je je logeertas al ingepakt?’

Mijn tweelingbroer bleef gewoon geconcentreerd de keeper op het scherm volgen. Met zijn ogen en zijn duimen. Zijn bril was naar het puntje van zijn neus gegleden. Straks viel die nog kapot op de stenen vloer. Zo gespannen is hij trouwens alleen als hij aan het gamen is. Gelukkig is hij meestal heel relaxed.

‘Hugo! Kom van dat ding af. Ruim je rugbyspullen op en stop je tas in de kofferbak.’

Hugo reageerde weer niet. Mam rukte aan zijn koptelefoon zodat hij haar kon horen. Nou ja zeg, waarom dat gehaast?

‘Hé! Stop!’ Hugo draaide zijn hoofd opzij. En ja hoor, zijn bril vloog van zijn neus. Mam ving hem nog net op. ‘Het is tijd om jullie naar oom Guus te brengen. Daarna moeten pap en ik nog een heel eind rijden.’

‘Waar gaan jullie eigenlijk heen? En waarom doe je zo gestrest? Je hebt toch geen optreden vanavond?’ Hugo keek mam geïrriteerd aan.

‘We willen gewoon even lekker weg met z’n tweetjes. Maar we willen niet te laat aankomen en de tijd draait door. Schiet nou maar op met inpakken!’

Mam keek op haar horloge en toen naar Hugo. Maar die had zijn koptelefoon inmiddels weer op en ging gewoon door met gamen.

Mam draaide zich naar mij toe. 'Daan, ben jij al wel helemaal klaar?'

'Ja, hoor. Maarre, waarom kunnen we niet met jullie mee? We hebben vakantie. Vier dagen uit logeren is echt lang.' Ik dacht aan haar paspoortopmerking. 'Volgens mij gaan jullie naar het buitenland of zo, op citybreak of naar het strand.'

Mam plukte aan haar rok. Ze keek een beetje langs me heen, naar het vogelhuisje in de tuin. 'Pap heeft het geregeld. De bestemming houden we nog even voor onszelf.'

'Wat flauw. We mogen toch wel weten waar jullie naartoe gaan?'

Mam keek vaag en verdween toen, hop, de keuken in. Echt stom. Daarna sprong ze de tuin in, richting de auto. Ik liep naar de tafel, pakte de afstandbediening en drukte op het rode knopje. Het televisiescherm werd zwart en Hugo keek verbaasd op. Ik zei: 'Kom, we gaan. Pap en mam zitten al bijna in de auto.'

'Mag mijn fiets toch mee, in de kofferbak? Ik wil parcours oefenen.' Ik duwde mijn BMX richting onze auto. Pap had onze Volvo gepoetst. Woah. Hij was opeens weer wit.

'Hoe ga je dat doen?' lachte Hugo. 'Je hebt daar niets. Zelfs geen bankjes om te freestylen, laat staan een park met *ramps*.'

'Zo goed ken ik het daar niet. Ik neem hem toch maar mee.'

'Prima plan, Daan, je BMX past wel. Dan zit je daar niet de hele tijd op je telefoon.' Pap knikte goedkeurend. 'Daar kun jij nog wat van leren.' Hij keek schuin naar Hugo, die zijn tong naar mij uitstak.

'Hugo kan niet zonder games, pap. Laat hem maar. Enne, waarom moeten we zó lang bij oom Guus logeren? Waar gaan jullie eigenlijk heen?'

'Nou eh, dat vertellen we nog wel. We moeten nu echt even opschieten. Maar we nemen iets leuks voor jullie mee, hoor. Een souvenir.'

'Nee dank je. Ik hoef straks geen souvenirs. Ik wil liever nú de waarheid.'

'Nou, dan moet je toch echt even geduld hebben, maar we kopen een grote zak chocola voor jullie. Of liever een T-shirt?'

‘Chocola of een shirtje? In ruil voor vier dagen zonder vrienden en zonder playstation?’ riep Hugo terwijl hij zuchtend over de motorkap hing. Ik dacht snel na en probeerde iets dat Leon van de burens weleens deed. Onderhandelen. Om geld. ‘Twintig euro voor ons allebei, voor minder doen we het echt niet. Er is daar niet eens een skatepark.’ Ik trommelde met mijn vingers op de autoruit, maar dat hielp totaal niet. Mam reageerde meteen. ‘Daan, wat doe je brutaal. Eerst Hugo en nu jij. Wat is er met jullie aan de hand?’ Mijn ouders doen niet aan omkoperij. Dat wist ik eigenlijk best. Toch deed Hugo er nog een schepje bovenop. ‘Maar het is een koopje. Jullie gaan vast duur uit eten en zo en wij zitten klem tussen de koeienvlaaien. Lekker saai. Met wat geld kunnen we chips en drinken kopen.’ Hij keek hoopvol. ‘Geen sprake van. Je krijgt alvast je zakgeld voor volgende week, maar dat is het dan ook.’ Mam glimlachte. Ze had gewonnen. ‘Stap maar in, jongens, we gaan.’ Pap deed de achterklep dicht, ging achter het stuur zitten en startte de motor. Hij gaf goed gas en we reden sneller dan normaal. Ik keek naar de snelheidsmeter en hoopte maar dat er onderweg geen verkeerscamera’s aan stonden.

‘We zijn er bijna!’ riep mam enthousiast. ‘Kijk, daar is de brug over het kanaal al. Nog maar twee kilometer.’ Hugo keek me aan en rolde met zijn ogen. ‘Ik zie het huis! En daar staat Guus, op de oprit.’ Mam deed nogal overdreven, alsof ze niet kon wachten om haar broer weer te zien. Ik keek naar het lage gele boerderijtje. Oom Guus had het helemaal opgeknapt: de tuin, de schuur en zelfs het dak. Hij was voor zijn zestigste al met pensioen. Na meer dan dertig jaar lesgeven woonden hij en mijn tante Margriet nu eindelijk in hun droomhuis op het platteland. Groenten verbouwen en doe-het-zelven. Met scharrelkippen die op de gekste plekken eieren leggen. Oom Guus rende zwaaiend richting onze Volvo. Hij leek net een soort reiger die zijn lange poten introk en weer uitstreekte. Ondertussen schoot er een kip de struiken in. Haha!

‘Hallo, hallo! Sjongejonge, wat zijn jullie twee weer omhooggeschoten. Straks halen jullie mij nog in.’

Ik keek hem aan. Mijn nek deed er pijn van. Oom Guus is enorm lang, wel een kop groter dan pap. En pap is weer de langste bij ons thuis. Hugo gaat hem nog wel inhalen, denk ik. Hij is een halve kop groter dan ik. Dat is trouwens niet eerlijk, want ik ben eerder geboren – wel dertien minuten en veertig seconden. We lijken trouwens totaal niet op elkaar. Dat zegt iedereen. Ik heb lichtbruin krulhaar en Hugo’s haar is pikzwart en hangt slap naar beneden. Sinds we in de brugklas zitten smeert hij wel vaker gel in zijn haar en dan kneedt hij het in een soort kuif. Toen ik vroeg of hij indruk wilde maken op de meisjes schudde hij wild zijn hoofd. Het was makkelijker met fietsen en rugby, zo beweerde hij. Ja, ja. Heel overtuigend. Ik keek naar mam en oom Guus en vergeleek hun gezichten. Je zag alleen dat ze dezelfde mond hadden, met van die tuitlippen. Oom Guus kon er heel hard mee praten. De stem van mam is veel zachter, behalve als ze op het podium staat om een concert te geven. Maar ja, ze is operazangeres. Onze oom en tante zijn trouwens heel aardig hoor, alleen vond ik vier dagen in dit boerderijtje wel erg lang.

Hugo dacht er net zo over, dat zag je wel aan zijn gezicht.

Daar was tante Margriet ook. ‘Hé, jongens, wat fijn. Welkom!’ Ze gooide haar armen om Hugo heen en kneep hem helemaal fijn. Ik moest stiekem lachen en zette snel een stapje achteruit. Vorige keer kreeg ik drie natte plakzonen van haar. Nu was Hugo aan de beurt.

‘Geweldig dat jullie voor de tweeling willen zorgen’, grijnsde mam. ‘En ze gaan flink meehelpen, ook met de afwas.’

‘En met aardappels schillen, toch?’ Oom Guus knipoogde en trok het puntje van zijn lange snor omlaag. Hij wees naar de grote groentetuin. Het onkruid kroop langs de hoge wigwams van bamboe omhoog. Daarboven hingen lange platte bonen. Knalgroen, net als de blaadjes eromheen. Tussen het onkruid scharrelden twee kippen en een koolmees. ‘Snijbonen plukken mag ook, hoor. En zoals je ziet: dit stukje heb ik speciaal nog niet gewied.’

‘Eh, heel fijn’, zei ik terwijl ik met mijn gympen rondjes draaide in het grind.

Oom Guus kneep in mijn schouder. Hard. Hij bulderde: ‘Grapje, hoor. Maak je geen zorgen.’

‘Jullie oom neemt iedereen graag in de maling.’ Tante Margriet lachte mee. Haar lange krulhaar schudde heen en weer. Wanhopig keek ik naar Hugo. Konden we maar met pap en mam mee.

‘Nou’, zei pap. Hij ging kaarsrecht staan. ‘Heel mooi. Dan gaan wij nu weer door.’

‘Eten jullie niet mee?’ Oom Guus keek verbaasd.

‘Nee, wij hebben thuis al gegeten, we moeten helaas verder.’

‘Waarheen ook alweer?’ Ik probeerde het toch nog een keertje.

Mam keek naar pap, maar die haalde zijn schouders op. Tante Margriet riep vrolijk: ‘Koffie dan? Ik heb een taart gebakken met pruimen uit de tuin.’

Pap schudde zijn hoofd.

‘Kom op, Karel. Neem in ieder geval een stukje taart. Margriet heeft zelfs slagroom geklopt.’ Oom Guus keek niet blij. Hij kneep in de stang van het hek dat hij vasthield. Oei. Gelukkig bleef hij nooit lang boos, ook niet toen pap zei dat ze echt weinig tijd hadden.

Ik keek om me heen. Vier dagen tussen de kippen en de sperziebonen. Gelukkig had ik mijn fiets. Dan kon ik weg, de omgeving verkennen en met mijn zakgeld van volgende week wat bij de bakker kopen. Vooral als tante Margriet weer dat toetje met die vellenvla ging maken. Dat was al een paar jaar geleden, in hun vorige huis, maar ik wist nog precies hoe dat rimpelvel als een regenworm over mijn tong mijn keel in glibberde. Ik huiverde toen ik eraan dacht.

‘Gaaf het wel?’ Mam keek me verbaasd aan. ‘Het is bijna dertig graden en jij rilt alsof je het koud hebt.’

‘Het gaat prima’, zei ik snel. ‘Ik dacht toevallig net aan die reuzenspin in mijn slaapkamer thuis. Ik hoop dat die wegkruipt voordat we weer terug zijn.’

‘Kijk aan. Elk nadeel heeft z’n voordeel. Omdat jullie niet thuis zijn heeft die spin nu tijd om te verhuizen.’ Pap lachte om zijn eigen grap. Hugo en ik keken elkaar aan. Flauwe opmerking.

‘Spinnen?’ riep oom Guus. ‘Hier op het platteland wemelt het ervan. Maar gelukkig houd ik daar best van. Ook van insecten trouwens.’

‘Nou, Daan en ik hebben het niet zo op kriebelbeestjes’, huiverde Hugo. ‘Niet alle kriebelbeestjes zijn hetzelfde. Sommige insecten zijn geweldig. Zal ik je laten zien. Maar eerst je ouders uitzwaaien, want die hebben haast.’ Opnieuw knipoogde hij naar ons. We visten onze tassen en mijn fiets uit de kofferbak. Mam gaf ons een dikke knuffel en zei dat ze ons erg ging missen. Ja ja. Ik keek Hugo aan en haalde mijn neus op. Ze stapten in de auto en reden hard weg. Mam zwaaide met haar arm uit het raam en pap toeterde een paar keer, zo overdreven. ‘Nou doehoei’, riep Hugo. Ook hij baalde.

‘Welkom boys’, riep oom Guus. ‘Fijn dat jullie er zijn.’ We volgden hem door de achterdeur het oude boerderijtje in. Hij moest bukken. Toen dit huis gebouwd werd, waren de mensen nog niet zo lang. ‘Kom, we gaan meteen naar mijn insecten. Die hangen er nog maar pas.’ We liepen naar de gang. ‘Hier.’ Hij wees naar een rij met ingelijste, opgeprikte vlinders.

‘Wauw,’ zei Hugo, ‘deze zijn echt cool. Hoe komt u hieraan?’

‘Dat is een lang verhaal. Vroeger woonde ik een tijdje in Afghanistan.’

‘Toen u in militaire dienst zat?’ vroeg ik.

‘Precies ja. Ik was zes maanden in de heuvels gelegerd. Er gebeurde niet veel gelukkig, maar we kwamen nu en dan een koopman tegen uit Vietnam of Thailand. Als ze vlinders hadden, ruilden ze die met ons voor sigaren, spiegeltjes en aanstekers.’

‘Levende vlinders?’ vroeg Hugo. Hij wipte met zijn neus en zijn bril kroop omhoog onder zijn zwarte haar, net Harry Potter.

‘Nee, nee. Niet levend.’

‘Hoe vingen ze die vlinders? Maakten ze die dood? Gaan insecten niet rotten na een tijdje?’

Hugo kwam op dreef. Ik inspecteerde ondertussen de vleugels van de glinsterende vlinders. Best zielig, vlinders vangen en dan doodmaken. Maar deze waren wel mooi zo in een lijstje. Vooral de grote groene, die zo fonkelden.

‘De insectenjagers vingen de vlinders, hup, met een netje in de jungle van Vietnam of India. En daarna maakten ze ze snel en vakkundig dood.’ Oom Guus gebaarde met zijn handen alsof hij uitlegde hoe je een ei moest bakken. ‘Hoe dan?’ Hugo’s bril ging opnieuw omhoog. Als Hugo iets interessant vond, concentreerde hij zich helemaal. Zijn neus ging dan automatisch op en neer, net als bij een konijn. En zijn bril leek dan op een schip dat met de golven meebewoog. Maar meestal was ik degene die ergens helemaal voor ging. Gedreven, zo noemde mam me dan.

Oom Guus bewoog zijn duim en wijsvinger naar elkaar toe en zei: ‘Door heel voorzichtig op de borstkas, de thorax, te drukken.’

‘Alsjeblieft, Guus. Hou maar op. Ik vind het al zó zielig dat die vlinders niet meer leven.’ Het was tante Margriet. Ik keek om, maar oom Guus vertelde gewoon door. Alsof hij weer voor de klas stond. ‘Als je dat goed doet, raakt de vlinder in een soort trance, zodat hij stil blijft en niet gaat fladderen. Dan kun je z’n vleugels voorzichtig terugvouwen, hem rustig laten inslapen en in een envelop doen voordat je hem opspeldt.’

‘Gaat hij dan niet rotten?’ vroeg ik.

‘Niet meteen. Maar je moet er wel direct een mottenbal bij doen, anders krijg je allemaal kleine beestjes die de vlinder opeten, zoals tapijtkevertjes en boekluizen.’

‘Bah, wat vies. Daan had vorig jaar ook luizen’, riep Hugo. Hij stak zijn tong uit en ik gaf hem een stomp. Luizen waren echt goor. Ik had Hugo vorig jaar gevraagd of hij ze er voor me uit wilde kammen, met conditioner, want ik wilde niet dat mam luizenstinkspul op mijn haar zou spuiten. Dat rook je de volgende dag op school nog. En dan wist iedereen het. Dat wilde Hugo natuurlijk niet. Na veel zeuren hadden we toch een deal. Hugo heeft een enorme hekel aan plakmodder schrapen en ik heb toen een maand lang zijn vieze rugbyschoenen schoongemaakt, vaak wel drie keer per week. ‘Hoe gaat dat opspelden precies?’ vroeg Hugo snel.

‘Je moet het insect in een goede positie leggen, met de vleugels netjes uitgespreid. Dat heet relaxen, waarna je de vlinder vastspeldt. Dat heet prepareren.’

Het voelde een beetje raar in mijn buik. Mooi hoor, die vlinders in een lijstje, maar was dit niet zielig? Sommige waren groter dan mijn hand. Met felblauwe vleugels, net metaal. Ik probeerde me voor te stellen hoe ze er fladderend uit zouden zien. Toch zonde om zoiets prachtigs dood te maken?

Oom Guus wees naar de grootste groene vlinder: ‘Die vleugels lijken een beetje op zeepbellen in de zon. De kleuren veranderen als je je hoofd beweegt.’

Hugo hield zijn hoofd schuin en bewoog zijn ogen langs de vlinder in het lijstje.

‘Zie je het? Er is genoeg licht. Dat komt uit verschillende hoeken en daardoor kaatst het steeds anders terug. Daarom zie je niet maar één kleur.’

Oom Guus trok aan zijn bretels die zijn beige ribbroek omhooghielden.

De pijpen hingen slordig over zijn zwarte sandalen heen. Ik zag dat de nagel van zijn grote teen paars was. Hoe kwam dat? Misschien had hij er een tegel op laten vallen? Buiten lagen overal stapeltjes tegels, bakstenen en hout. Een rommelzootje was het, omdat hij het terras aan het vernieuwen was. Oom Guus schraapte zijn keel. 'Op zolder heb ik nog meer lijstjes, maar die laat ik morgen wel zien. Het is al laat en jullie hebben nog steeds geen pruimengebak gehad. Tantes taart mag je niet missen!'

We gingen aan de keukentafel zitten. Oom Guus had een paar lijstjes van de muur gehaald, zodat we die beter konden bekijken. Tante Margriet gaf ons appelsap en een groot stuk warm gebak. Ze pakte de kom opgeklopte slagroom en lepelde een klodder zo groot als een tennisbal op onze taart. Veel lekkerder dan vellenvla! Daarna pakten Hugo en ik onze zware sporttassen en zeulden die de steile trap op. Ons kamertje had een schuin dak en geeloranje bloemetjesbehang. Niet mooi. Ik peuterde even aan een hoekje. Oeps.

Ik had meteen een flap zo groot als een kerstkaart in mijn handen. Snel vouwde ik het terug en legde ik mijn tas op mijn bed. Ik deed de deur van de grote houten kast open. Ik propte mijn tas tussen de stapels fotoalbums en de trouwjurk van tante Margriet.

'Wat wil jij morgen doen?' Ik keek naar Hugo. Die lag al uitgestrekt op zijn bed. Zijn zweetvoeten bungelden over de rand.

'Geen idee', gaapte hij. 'Uitslapen en dan tv-kijken?'

'Goed plan. Maar ik wil na het ontbijt een stuk gaan fietsen. Kijken of ik hier toch stunts kan doen. Oom Guus zei trouwens dat er hier een wolf rondloopt die uit de Ardennen de grens is overgestoken. Anders ga ik die wel opsporen.'

'Ja hoor. Ga jij maar lekker wilde dieren achterna fietsen. Met deze hitte blijf ik liever thuis, echt jammer dat er geen zwembad is. Dan maar dode vlinders en tv kijken. Verder is hier écht niets te beleven.'

Ik knikte, maar diep in mijn onderbuik voelde ik opeens een kriebel. Het was een vreemd voorgevoel, dat deze dagen juist *niet* saai zouden worden, zelfs zonder zwembad, stunts en wolven ...

Hoofdstuk 2

DINSDAG

'Pannenkoeken met spek, jongens, jammie', jodelde tante Margriet de trap op. 'Met vers sinaasappelsap.' Ik rook de zoute speklucht al, mmm. Ik stapte uit bed en trok aan het dekbed van Hugo. 'Hé, ben je wakker? Het ontbijt is klaar.'

'Ga weg. Ik ben zoou moe. Van die rugbywedstrijd gister.'

'Oké, slaap jij maar lekker verder.' Ik trok snel sokken aan, want de keukenvloer plakte gisteren een beetje aan mijn gympen. Daar ging ik niet met blote voeten op. Ik sprong de trap af, zo de keuken binnen.

Tante Margriet keek op. Ze had net een bord met een grote dampende pannenkoek op tafel gezet. 'Goedemorgen Daan. Hier, eet smakelijk!' Ze schoof een stoel naar me toe en ging toen door met bakken. 'Al wat leuks bedacht voor vanmorgen?'

Ik zei niks, want ik had net een grote hap pannenkoek genomen. 'Je mag anders oom Guus wel helpen in zijn schuurtje.'

Dat was niet de bedoeling. Ik slikte snel het laatste stukje dat nog in mijn mond zat door en spoelde het weg met een slok melk. 'Hugo is supermoe, die blijft nog even in bed. Ik wil graag een rondje rijden op mijn BMX.' Hopelijk vonden ze het niet erg dat ik iets voor mezelf wilde doen.

'Prima. Je hebt ons telefoonnummer, mocht je verdwalen. Ik laat Hugo's ontbijt wel in de koekenpan. Neem genoeg water mee, alsjeblijft, en zonnebrand. Het is al heet buiten.'

'Geen probleem,' zei ik, terwijl ik opgelucht een nieuw stuk pannenkoek op mijn vork prikte. 'Ik heb een waterfles en zonnebrand mee en Google Maps staat op mijn telefoon.'

Ik at de rest van de dikke pannenkoek op. Superlekker. Zou ik er nog eentje mogen? Tante Margriet kon mijn gedachten vast lezen, want ze schoof alweer een nieuwe uit de pan mijn bord op. Ik druppelde er stroop op, uit een pot met een houten lepel. Heel ouderwets, net als de rest van het huis.